

Иван Вазов

Дворът ни
(Видение)

Виждам го сега. Там пее
чучурчето ден и нощ.
Гранки клати, зеленее
люлеката – мила йощ.

Из попуканите плочи
са израснали треви,
баричката тихо клочи,
вечно нещо си мълви;

чемширите бухлати
мъдрят се покрай зидът,
там на пейката е тате,
цял забулен във димът

на чибука. Гъсти вежди
тулят строгия му взор,
мъж калён в беди, премежди,
скъп на смях и разговор.

Мил деспот и раб послушен
на дълга и на честта,
във гнева – вулкан отпушен,
в благ час – цяла доброта.

Пуши той замислен. Бръчки
по навъсено лице.
В къщи викове и глъчки,
тропот, крясък, бой с ръце.

Челяд бясна там лудува
в буйни разпри и игри...
Но внезапно вик се чува:
„Мирно стойте, маскири!“

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов и Таня Николова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5116>]